

φον, εἶπεν καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν εἰς τὸν υἱόν του :

— Ἐσο ἐλεύθερος μαζί μου, ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὅχι, πατέρα μου, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, καθὼς ἄλλοτε, ἀλλ' ἀφ' οὗτου εὐρίσκεται ἐδῶ, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου διαφορετικόν.

— Πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν σου καὶ διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς συζύγου σου.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διώξωμιν τὴν κ. Δερμενόν.

— Ὅχι, ἀλλὰ κάλλιστα δυνάμεθα νὰ τὴν υπανδρεύσωμεν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐτραύλισεν ὁ Ἐκτωρ, ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ τὸ μέσον τοῦτο. Αὐτὸ εἶνε προτιμότερον. Ἀλλὰ ποῖον θὰ τῆς δώσωμεν ;

— Τὸν Ἰούλιον Διβρύ.

— Τὴν ἀγαπᾶ ;

— Ναί.

— Καὶ ἐκείνη ;

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Εἶνε νέος, πλούσιος, καθ' ὅλα ἀντάξιός διὰ τὴν Ἰουλιέτταν.

— Ναί, θὰ τὸν ἀγαπήσῃ χωρὶς ἄλλο, ἐπιθύρουν ὁ Ἐκτωρ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς νὰ ἤθελεν νὰ ἀποδιώξῃ σκέψιν, ἥτις τὸν ἐθασάνειζεν.

— Ἀς τὸν πάρῃ, ἐξηκολούθησε, θὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

— Εἴσαι τῆς γνώμης μου ;

— Ναί.

— Τότε θὰ εἶπω εἰς τὴν Καικιλίαν νὰ κάμῃ λόγον εἰς τὴν Ἰουλιέτταν.

— Κάμε ὅ,τι κρίνεις καλόν, πατέρα μου.

Ὁ Ἐκτωρ μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Δὲν γνωρίζομεν τί ἔκαμε δυνάμεθα μόνον νὰ εἰπωμεν, ὅτι, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατακόκκινοι, ὡς νὰ εἶχε κλαύσει.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πατὴρ Κρονδὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν νύμφην του τὸ σχέδιόν του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸ προτείνῃ εἰς τὴν κ. Δερμενόν.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Ἐ, λοιπόν ! νὰ μὴ νυμφευθῇς ἀκόμη.

— Διατί ;

— Διότι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ὁ Ἐκτωρ.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι σ' ἀγαπᾶ ἀκόμη καὶ ἂν μᾶς ἄφηνες ἀποτόμως, θὰ ὑπέφερα ἐκ τούτου ἐγώ. Σοῦ ζητῶ ἀκόμη ἐξ μῆνας διὰ νὰ τὸν θεραπεύσω ἐντελῶς.

Ἡ Καικιλία ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐνῆργησεν, ὡς σύζυγος μὲ καρδίαν, ὡς γυνὴ μὲ πνεῦμα ;

Πόσον μεγαλειτέραν ἀξίαν θὰ εἶχεν ὁ γάμος, ἂν καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπῆρχον τοιαῦται σύζυγοι !

Ἐξ μῆνες παρήλθον καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Καικιλία περιέβαλε τὸν σύζυγόν της δι' ἔρωτος τόσον περιπαθοῦς δι' ἀφροσύσεως τόσον θερμῆς, ὥστε κατ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ ἐλησμόνησε τὸ πρῶτον αἰσθημά του.

— Ἐχεις σὴν συγκατάθεσίν μου, εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἡ Καικιλία εἰς τὴν φίλην της.

— Καὶ ὁ Ἐκτωρ ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ κ. Κρονδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν.

— Καὶ ὁ Ἐκτωρ συγκατατίθεται.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη, ἀλλ' ὁ κ. Διβρύ εἶνε πάντοτε ἀσθενής, ἐνῷ ἡ Καικιλία καὶ ὁ Ἐκτωρ ζῶσι πάντοτε εὐτυχεῖς, χωρὶς οὐδὲν νὰ διαταράσσῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Τώρα ἂν ἡ πρόρρησις τῆς Καισαρίνης ἐκ τύχης ἐξεπληρώθη, ὁμολογήσατε ὅτι ἡ τύχη εἶνε ὀλίγον ἰδιότροπος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

— Ἀληθῶς. Ἡδύναμην νὰ σᾶς δώσω συναλλαγματικὴν εἰς οἰανδήποτε τράπεζαν τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ οἰουδήποτε ἄλλου μέρους, ὅπερ ἠθέλατε μοι ὑποδείξει.

— Προτιμῶ τὰ χαρτονομίσματα.

— Ἐστῶ.

Ὁ τραπεζίτης ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίου κώδωνος.

Εἰς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Φέρετε ἑκατὸν εἰκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, διέταξεν ὁ Μορέλ.

Ἡ ἀγρία φυσιογνωμία τοῦ Ἰσπανοῦ ἐφαιδρύνθη.

Θὰ ἐλάμβανε λοιπὸν τὸ χρῆμα.

Ἐνόςφω δὲν εἶχε τοῦτο ἐν τῇ χειρὶ, ἡ ἐπιχείρησις μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἶχεν ἐπιτύχει.

Ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθε σχεδὸν παρευθὺς μετὰ δέσμης χαρτονομισμάτων.

— Καθήσατε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Μορέλ ἐγειρόμενος τῷ Ἰσπανῷ, καὶ γράψατε.

— Τί νὰ γράψω ;

— Ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

— Ἐχετε δίκαιον. Ὑπαγορεύσατε.

« Ὁ ὑποσημειούμενος Περὲξ Σερένο, κατοικῶν πρότερον εἰς Βαρκελόνην, ἔλαβον παρὰ τοῦ κυρίου Μορέλ, τραπεζίτου εἰς Ἀβάναν, τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν εἰκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων, ἀντίτιμον ἀδαμάντων περιγραφομένων ἐν τῷ ἐπισυνημμένῳ πρωτοκόλλῳ, οὗς παρέδωκα ἀμέσως τῷ ρηθέντι κυρίῳ Μορέλ ».

— Ἐγράψατε ;

— Μάλιστα.

— Ὑπογράψατε καὶ συνυπογράψατε καὶ τὸ πρωτόκολλον.

— Ὑπέγραψα.

Ὁ τραπεζίτης προσήρμωσε τὰς διόπτρας του καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόδειξιν.

— Οὕτως εἴμεθα ἐν τάξει, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ ὑπάλλῳ :

— Μετρήσατε τὸ ποσόν, προσέθηκε.

Ὁ Περὲξ ἐνόμισεν ὅτι ἐνώπιόν του ἦνοιχθησαν οἱ οὐρανοί, ὅτι δὲ οἱ ἀρχάγγελοι καὶ πᾶσαι αἱ οὐράναι δυνάμεις ἐξύμνουν τὴν εὐτυχίαν του.

Ἐμῆρθε τὰ χαρτονομίσματα, ἔθηκεν αὐτὰ ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, ὅπερ ἐφύλαξεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του, ἐχαίρεισε τὸν τραπεζίτην, ἔλαβε τὸν πλόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ πρῶτος, ὃν εἶδεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τοῦ ξενοδοχείου, ἦν ὁ Καγιόλ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ πλοίαρχου ἦν ἥρεμος ἡδῇ.

Ὁ Περὲξ ἐβάδιζεν ἐλαφρὸς ὡς πτερόν.

Ἐν τούτοις τὸ χαρτοφυλακίον του ἔδει νὰ βαρύνῃ αὐτόν.

Ἐκατὸν εἰκοσι πέντε χιλιάδες φράγκων ! Οὐδεὶς ὅμως ἀγνοεῖ ὅτι οὐδὲν εἶναι βαρύτερον τοῦ κενοῦ βαλαντίου. Σακκίδιον πλήρες λουδοβικεῶν ἢ ταλλήρων οὐδέποτε ἐθάβρυνε τινά.

— Ὠραία ἐσπέρα ! φίλε μου ! Ἀχμπρόν μέρος διὰ νὰ ἀποθαυμάξῃ τις τὰς ὠρίας νεάνιδας τοῦ τόπου. Κρίμα ὅτι θὰ φύγωμεν !

— Φεύγετε, πλοίαρχε ;

— Φεῦ ! λυποῦμαι διὰ σᾶς, ὅστις εἰσθε τόσῳ καλὸς σύντροφος. Θὰ χωρισθῶμεν. Καθήσατε ἐδῶ πλησίον μου, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην.

— Φέρε μίαν φιάλην πόρτο.

Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ Ναβαρροῦ.

— Διὰ σᾶς τὸ ἐζήτησα, εἶπε.

Καὶ πῖν ὀλίγον ἐξηκολούθησε :

— Φαίνεσθε εὐχαριστημένους σεῖς ! Εἴθε μία χαρὰ καὶ ἐλαφρὸς ὡς πτηνόν ! Βλέπων σὰς ἐρχόμενον ἔλεγα κατ' ἑμαυτόν : « Νᾶτος, εἶναι εὐθυμότερος ἀπὸ σέ, Καγιόλ ! »

— Ἀπὸ σᾶς, πλοίαρχε ;

— Βεβαίως. Ἐκπλήττεσθε ὅτι εἶμαι σύννομος. Ἀλλ' ὁ καιρὸς μὲ στενοχωρεῖ, φίλε μου. Πλήττω. Δὲν μοι ἀρέσκει νὰ μένω ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Θὰ φύγω λοιπὸν ταχέως.

— Ταχέως ;

— Αὖριον ὑποθέτω ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ μὲ ἴδῃ πλέον εἰς αὐτὰς τὰς καλύδας. Θὰ σηκώσω τὴν ἄγκυραν προτοῦ ἐξημερώσῃ καὶ ἀποχαιρετῶ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ὧλων τῶν χρωμάτων. Ἀρκετὰ τοὺς εἶδα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε ;

— Εἰς Νέαν Ὀρλεάνς, διὰ νὰ ἴδω τὸ μέρος. Θὰ προσεγγίσω μόνον. Θὰ μείνω ὅσον διὰ νὰ σφίξω τὴν χεῖρα ἐνὸς παλαιοῦ φίλου μου Μασσαλιώτου. Ἦτο πλοίαρχος καὶ κάποτε ἐταξίδευσεν εἰς Νέαν Ὀρλεάνς, διὰ νὰ φορτώσῃ βᾶμβακα. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ἄσχημος ὡς διάβολος τοῦ ἄδου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἡμπόδιε τὴν ξενοδόχον του, κόρην σπανίας καλλονῆς νὰ τὸν ἐρωτευθῇ. Εἶχε δὲ ἡ κόρη γαίας μεγάλης ἀξίας καὶ ἰδοὺ πλούσιος ὁ φίλτατος Μασσαλιώτης. Σεῖς εἰσθε ὠραῖος, ἤξεύρετε ;

Ὁ Περὲξ εἶπε καμαρώνων :

— Ἐλα δά.

— Ἀληθῶς εἴσθε ὠραῖος. Ἐπρεπε νὰ θηρεύσετε περισுσίαν. Εἴσθε ἐγγαμῶς ;

— Ὁχι.

— Ὁχι ; Αἱ ! τί καθέσαι, φίλε μου ! Πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Δὲν λείπουν πλούσιαι κληρονόμοι, αἱ ὁποῖαι μάλιστα δὲν εὐρίσκουν συζύγους. Ἄν ἤμην νέος, ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνα, ἀλλ' ὁ καιρὸς μου ἐπέρασε. Νυμφεύεται κανεὶς, φίλε μου, νυμφεύεται μίαν περισுσίαν καὶ ἐπειτα ζῇ ἂν θέλῃ. Μὲ τὸ χρήμα εἶναι πανταχοῦ τις. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μαζὺ μὲ τὰ χρήματα λαμβάνει κανεὶς καὶ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας τοῦ κόσμου. Ὁραῖον πρᾶγμα, ν' ἀκούῃ τις λεγόμενον ὀπισθὲν τοῦ : «Βλέπετε αὐτόν ! εἶναι ὁ σύζυγος τῆς ὠραίας κυρίας...» Πῶς ὀνομάζεσθε ; Λησμονῶ πάντοτε τὸ ὄνομά σας.

— Περὲζ

— Περὲζ, «τῆς ὠραίας κυρίας Περὲζ !»

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἠτένιζε λοξῶς ἐνίοτε τὸν φίλον του, ἵνα μαντεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

Εἶχε σπουδαίαν ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ, ἡννόει ὅμως νὰ ἀγάγῃ αὐτὴν εἰς αἶσιον πέρας ἀθρόως.

Ἡ βία ἀπαρέσκει τῷ πλοίαρχῳ Καγιόλ.

— Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἐφαρμόζει αὐτὴν καὶ πρὸς μεγάλην θλίψιν του.

Ὁ Περὲζ δὲν διανοεῖτο νὰ νυμφευθῇ. ἔσπευδεν ὅμως ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἀθῶνας, ἐνθα δὲν εἶχε τι πλέον νὰ πράξῃ.

Οὐδόλως δυσηρεστεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τραπέζιτου, παρ' οὗ ἔλαβε μέγα χρηματικὸν ποσόν, πωλήσας αὐτῷ κλοπιμαίους ἀδάμαντας.

Δὲν ὑπελόγησε τόσῳ εὐκόλῳ τὴν ἐπιτυχίαν, καίτοι δὲ ἡγνόει τὸν δεσμόν, ὅστις συνέδεε τὸν Μορέλ καὶ τὸν πλοίαρχον μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς γυναίκος, ἣν εἶχε φονεύσει, ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀπέλθῃ ὡς οἶόν τε ταχύτερον.

Ἄλλως τε, εἶχε κατὰ νοῦν νὰ κρατήσῃ τὸ προῖόν τῆς πωλήσεως δι' αὐτόν μόνον.

Ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ κύριος Δελόγκ δὲν θὰ ἠὲ χαριστεῖτο βεβαίως ἐκ τούτου. Ἡδύνατο λοιπὸν νὰ καταγγείλῃσιν αὐτόν, ἂν μὴ καὶ αὐτοὶ οὗτοι διεκινδύνουν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤθελε νὰ χάσωσιν οὗτοι τὰ ἔχνη του.

— Καὶ εἶπατε ὅτι ἀναχωρεῖτε αὔριον ; ἠρώτησε τὸν πλοίαρχον.

— Προτοῦ ἐξημερώσῃ.

— Ἀληθῶς, τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ εἰς αὐτόν τὸν τόπον. Ταξιδεύω ὡς περιηγητῆς.

— Διασκεδάζετε ὡς πλούσιος !

— Ἄν ἐτόλμων ;...

— Τί ;...

— Ἀλλὰ θὰ ἤμην ἀδιακρίτος.

— Μεταξὺ μας ! Ἀστεΐζεσθε !

— Θὰ σὰς παρακάλουν νὰ μὲ ἀποβιβάσετε εἰς Νέαν Ὁρλεάνς.

— Τί λόγος ! Ἡθελε νὰ σὰς τὸ προτείνω Ἡγνούουν ὅμως τὰς ὑποθέσεις σας, ἀγαπητέ μου, αἵτινες δυνατόν νὰ ἀπήτουν τὴν ἐδῶ παρουσίαν σας.

— Δὲν ἔχω ὑποθέσεις.

— Λοιπὸν οὔτε λόγος νὰ γίνεται τὸ θεωρῶ εὐτύχημα.

— Θὰ πληρώσω τὸν ναυλὸν μου.

— Ἀ ! σὰς παρακαλῶ, μὴ τὸ λέγετε, διότι μὲ δυσανεστῆτε. Μηδამινὰ πράγματα ! Ὁ Ναβαρρὸς ἐδελεάζοιτο.

Ἄπαξ ἀποβιβαζόμενος εἰς Νέαν Ὁρλεάνς, θὰ ἐγίνετο ἀφαντος.

Τίς οἶδεν ἄλλως τε ; Ἰσως ὁ πλοίαρχος Καγιόλ τῷ ἐχάρασσε τὴν ὁδόν, ἣν ἔδει ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἐκεῖ πέραν ἡδύνατο εὐκόλως νὰ γείνῃ ἄλλος ἄνθρωπος.

Εἶχε μὲν τὴν συνείδησιν σκληροτέραν βράχου, δὲν ἡδύνατο ὅμως ἢ νὰ ἀναμιμνήσκηται ἐνίοτε ὅτι οὐχὶ ἔπαξ ἐγκλημάτισε.

Εἰς Ἰσπανίαν ἐχειρίσθη οὐχὶ ἐντίμως τὸ ἐγχειρίδιον.

Εὐνόητον ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ βυθίσῃ τις τὴν λεπίδα ἐγχειρίδιου τοῦ Τολέδου εἰς τὸν βραχίονα ἢ μεταξὺ τῶν πλευρῶν ἐν τινὶ ἐριδι μεταξὺ συναδελφῶν χάριν μελανοφθάλμου κόρης, ἢ ἐν ἀκρατῇ ὀργῇ κατὰ τὸ χαρτοπαίγιον, ἀλλὰ νὰ ἐμπήξῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στήθος γραίας παρθεναγωγῶ φιλαργύρου, ἵνα κλέψῃ τὸ χρήμα αὐτῆς, τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ἀκριβῶς δὲ ὁ Περὲζ διηλθε τὰ Πυρηναιὰ διὰ τοιαύτην τινα πράξιν, ἣν ἐξετέλεσεν εἰς Βαρκελώνην ἡμέραν τινα, καθ' ἣν δὲν εἶχεν οὐδὲ ἐν πιάστρῳ εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐν τῷ σκότει τούς στρογγύλους ὀφθαλμούς τῆς γραίας ἀτεινόντας αὐτόν ἀπειλητικῶς καὶ δυσειδεῖς κατὰ τὴν γνώμην του.

Τούτο ὅμως ἦν μηδὲν ἀπέναντι τῆς ἐπιπλήξεως τῶν ἡδέων γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Γερμανῆς.

Θὰ μετενόει ἴσως ὅτι ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους ἀπὸ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, ἂν μὴ τὰ ἑκατὸν εἰκοσι πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, ἅτινα ἔφερον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, δὲν κατεσίγων τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Μὲ τοιαύτην περισουσίαν ὁ ληστὴς τῆς Βαρκελώνης καὶ τοῦ Πρασίνου Κονίκλου, ὁ ἀγροῖκος συντάξιμος τοῦ Ροβινὼ καὶ τοῦ δικηγόρου, ὅστις καὶ αὐτοὺς ἐτι τοὺς συνεόχους του ἔκλεπτεν, ἡδύνατο νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐντίμον ἄνθρωπον. Οὐδὲν ἀπλούστερον τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως.

Ταῦτα διανοεῖτο σκεπτόμενος τί καλλίτερον ν' ἀποφασίσῃ, ἔπειτα δὲ βραδέως ποτήρια πόρτο, ἅτινα ὁ Μασσαλιώτης ἐπλήρου ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ζαλίσῃ αὐτόν.

Ἄλλ' ὁ Ἰσπανὸς εἶχε στερεὰν τὴν κεφαλὴν.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν πλοίαρχον δὲν παρέστη ἀνάγκη τοῦ μέσου τούτου.

— Δέχομαι τὴν προσφοράν σας, εἶπεν ὁ Περὲζ. Αὔριον λοιπὸν.

— Ἐτοιμασθῆτε καὶ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς, φίλε μου. Θὰ σὰς ἐξυπνήσουν.

Ἡ νύξ ἦν κατάστερος, ὁ δὲ οὐρανὸς αἵθριος.

Οὐδὲ ἐν νέφρῳ ὑπῆρχεν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Αἱ ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρὸν, εἶναι δὲ εὐχάριστον τὸ ταξιίδιον μὲ θάλασσαν γαληνιαίαν. Δύναται τις νὰ ἐξαπλωθῇ ὡς λαζαρόνος ἐπὶ τῆς γούρας καὶ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ ἰστίον. Θὰ ἴδῃτε,

φίλε μου, πόσον ὠραῖον πλοῖον εἶναι τὸ «Ἀλβαρτὸς». Ὁ μαγειρὸς εἶναι ἀριστος καὶ θὰ φάγωμεν ἐξαιρετὰ φαγητὰ, καὶ θὰ πῶμεν οἶνον τοῦ Κάπ !

Καὶ ἐπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κοιτίας.

— Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε, εἶπε, καὶ ἐστὲ ἐτοιμοί. Μετ' ὀλίγον θὰ κοιμηθῶ καὶ ἐγώ, ἀρκεῖ ὁ ὑποπλοίαρχος νὰ ἔλαβε τὰ μέτρα του διὰ νὰ μὴ μεθύσουν εἰς τὰ καπηλεῖα οἱ ναῦται μας !

— Καλὴν νύκτα, πλοίαρχε.

— Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Ἰσπανὸς εἰσῆλθεν ὁ Μασσαλιώτης ἐκίνησε τοὺς δακτύλους λέγων :

— Θὰ μοὶ τὰ πληρώσῃς, καλέ μου φίλε, ἢ ὁ διαβολὸς θὰ μὲ πάρῃ !

Καὶ ἐσύριξε διὰ τῶν χειλέων ὄξυν συριγμόν.

Δύο μαῦροι, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ μέγα δένδρον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πλατείας, ἐφθασαν ἀμέσως.

Ἦσαν δύο ἰθαγενεῖς τῆς Μαρτινίκας ἀνήκοντες εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ «Ἀλβαρτὸς». Μὲ γυμνάς τὰς κνήμας, φέροντες βραχείας ἀναξυρίδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦντες μεγάλον πῖλον Μαυῖλ ἔστησαν εὐθυτενεῖς ἐνώπιον τοῦ Καγιόλ μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐκαλοῦντο δὲ ὁ μὲν Ἀννίβας ὁ δὲ Σπάρτακος.

— Ἀννίβα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἐπιβάτου.

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἀπέπεμψεν αὐτόν ὁ Μασσαλιώτης.

Ὁ Ἀννίβας ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ.

— Καὶ σύ, Σπάρτακε, φίλε μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν ἕτερον μαῦρον, θὰ μὲ περιμεῖνῃς μέχρι τῆς πρωίας. Εἰς τὰς τρεῖς πρέπει ὁ ἐπιβάτης καὶ αἱ ἀποσκευαὶ του νὰ εὐρίσκωνται ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀκούεις ;

— Μάλιστα, πλοίαρχε.

— Πήγαινε.

Ὁ Μασσαλιώτης ἠγέρθη καὶ διηλθε τὸ πλῆθος τὸνθορίζων γνωστὸν ἄσμα :

Νὰ περνᾷ ὁ βασιλεὺς
μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά του.

Αἱ κιγκλίδες τῆς τραπέζης ἦσαν ἀνοικταί.

Ἐν τῷ κήπῳ ὁ κύριος Μορέλ ἀνέμενεν αὐτόν.

Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον χαμηλοφώνως.

— Θέλετε χρήματα ; ἠρώτησεν ὁ τραπέζιτης τὸν πλοίαρχον.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην. Θὰ χρησιμοποίησω τὰ χαρτονομίσματα αὐτοῦ τοῦ ληστοῦ.

Καὶ προσέθηκε στρέφων τὰ νῶτα :

— Ἐλα δά ! Θὰ τὰ ἀφήσω νὰ τὰ φάγουν οἱ καρχαρία ! Δὲν θὰ χαθῇ τὸ χρήμα !

[Ἐπεται συνέχεια.]